

Конетѣ силно препускаха.

Обхвана го нетърпение. Но той забрави за какво тръгна, какво искаше да направи. Да стигне веднажъ, да стигне и тогава всичко ще се изясни. По паважа файтона се плъзгаше безъ да друга и Запетайката се изтегна по-удобно. „Че азъ отъ кога не съмъ се возилъ на файтонъ? Трѣбва да има... колко?“ — И той се помжчи да си припомни.

Равно, смжтно бѣше миналото му; годинитѣ се сливаха една съ друга въ нѣкаква сива, плоска впадина. И като че нѣмаше той свои ярки преживявания — молецътъ на времето бѣше изпоялъ и надробилъ всичко въ скждни трохи. Работа изъ день въ день, работа за изкарване насжщния, работа сива и незначителна, всрѣдъ затвора на четири стени, безъ радостъ и скърби, не оставаща никаква следа въ съзнанието. Той се мжчеше да си спомни: „Ето презъ войната бѣше особено трудно... Какъвъ каленъ хлѣбъ ядохме!... Аероплани хвърляха бомби... една падна близо до министерството...“ Но и тука той не можеше да си спомни нѣщо по-опредѣлено. „По-рано, по-рано, когато Сийка бѣше на една година“, живо си припомни той, — „тя се надигна една нощъ отъ люлката и хванала шишето съ йодъ го нале въ устата си“. Страшно изписка тя и тѣ съ Пенка скочиха отъ сънь, миха я, плакнаха устата ѝ. Едва я спасиха; отначало не можеше да се храни, устата ѝ бѣха изгорени и само плачеше. И колко, колко болести прекара тя! И скарлатина, и тифусъ, и червенъ вѣтръ, но той си спомняше това смжтно, неопредѣлено, по имената на болеститѣ. „А дяволъ знае, возилъ ли съмъ се нѣкога на файтонъ“ — отново се досѣти Запетайката. И пакъ се помжчи да си спомни — „а, чакай, следъ свадбата